

CAPITOLUL

1

Eu, hoțul, sunt leit un vrăjitor. Am mâini iuți. Și pot face lucruri să dispară. Dar imediat după, fur și magia vrăjitorului și mă fac nevăzut și eu.

Era târziu în noapte, pe coasta de apus a râului, și întuneric negru ca într-o desagă de hoț. Străzile erau pustii. O broască cenușie ieșea târâș din râu, și acum aleile orăcăiau odată cu umbrele. Simt cum mă împresoară orașul, răsunând a gol, pustiu și mort.

Odată cu ploaia înserată se netezeau, sub picioarele mele, dalele de piatră. Mâinile mele iuți, de pungaș dibace, nu au avut pic de noroc în acea zi, și n-am reușit să ciupecș nimic pentru cină, nici măcar un gologan cu care să-mi cumpăr ceva. Mă rodea foamea. Aș fi putut încerca în altă parte, doar că

Lordul îmi răspândise buhul și mi-ar fi mers fulgii dacă intram pe mâna bătaușilor lui. Cu privirea ascuțită, mă furișam pe alee.

Era deja târziu. Începuse ploaia din nou, o ploaie nu foarte deasă, ci rece, de ajuns să îți intre în oase și să te facă să tremuri tot. O noapte numai bună pentru țiparii nefericiți. M-am îngrămădit în colțul meu de veghe, gândindu-mă la o cină fierbinte.

Și atunci l-am auzit. Toc, toc, *tac*. Toc, toc, *tac*. M-am strecurat înapoi pe alee, așteptând în umbră, și iată-l apropiindu-se. Un bătrân, mi-am zis. Un moș cocoșat, bărbos, cu pelerină, hodorogind și bombănind, rezemat într-un toiag. Urca strada abruptă drept spre mine. Bodogănea de unul singur. Deși el nu știa încă, mă hotărâsem să-mi plătesc cina cu punga lui.

M-am făcut umbră, adiere, degete ușoare ca fulgul. M-am ascuns în spatele lui și mi-am afundat *degetele iuți* în buzunarul mantiei sale, am apucat ce am găsit înăuntru și dus am fost. Curat ca lacrima.

Sau cel puțin așa credeam. Bătrânul mergea înainte, fără să bage de seamă ceva, iar eu m-am ascuns înapoi pe aleea mea. Mi-am deschis palma ca să văd cu ce pacoste mă căpătuisem.

Chiar și la umbră, treboșoara pe care o șterpelisem era mai neagră ca întunericul, și, deși era mică, o piatră nu mai mare ca pumnișorul unui copil, era mai grea decât inima unui om dus la spânzurătoare. Era un obiect magic. Piatra magică a vrăjitorului. Și, cum mă holbam la piatra aceea vrăjită, a început să strălucească. Mai întâi încet, cu căldura roșiatică a cărbunilor arși în vatră iarna. Apoi, un fulger aprig de

lumină țâșni și trezi aleea toată cu lumini sclipitoare, jucăușe, care au alungat umbrele ca pe niște biete pisici speriate.

Atunci l-am auzit pe bătrân venind înapoi. Toc, toc, *tac*. Toc, toc, *tac*. Am strâns piatra iute în palmă și am îngropat-o adânc în buzunar. Se făcu din nou întuneric. Mi-am scuturat capul, clipind des ca să-mi iasă din ochi stelutele luminoase ale pietrei și ca să pot vedea din nou clar. Bătrânul veni pâș-pâș pe după colț și, întinzând o mână largă, mă apucă de umăr.

– Măi băiete, spuse.

Vocea lui răsuna puternic și grav.

Am rămas țeapăn. Îmi dau seama de necaz când pune laba pe mine.

Bătrânul privi în jos către mine, cu ochi ascuțiți. Se făcu liniște preț de câteva clipe lungi, înnegurate. În buzunarul meu, piatra se făcea grea și călduță. Apoi zise:

– Ți-e cam foame.

Mda, așa e, cam mi-era. Am aprobat din cap cu grijă.

– Atunci o să-ți fac eu cinste cu cina, zise bătrânul. O friptură de porc, ce zici? Cu cartofi și o plăcintă?

Am înghițit în sec. Ceva din mine îmi spunea că nu era o idee bună. Bătrânul era un vrăjitor, clar ca lumina zilei, și cât de prost să fii să te așezi la masă cu un vrăjitor?

Dar burta mea, goală încă de ieri, îmi urla că da, da, vreau să mănânc friptură de porc cu garnitură de cartofi și o plăcintă. Mă îmboldi să aprob din cap, și așa am și făcut.

– Bine, zise bătrânul. Hanul din colț e încă deschis. Îmi dădu drumul și începu să tropotească pe drum, și eu pe lângă el. Pe mine mă cheamă Nevery, se prezentă el. Și pe tine?

Să-i spui numele tău unui vrăjitor nu e o idee prea bună. Așa că nu i-am răspuns. Am mers doar înainte, alături de el. Vrăjitorul părea să privească înainte drept spre hanul din colț, dar am surprins o privire din ochii săi ascuțiți, aruncată spre mine pe sub borul pălăriei.

Hanul era luminat doar de focul de cărbuni din vatră și era gol, în afară de proprietar.

- Cina, dădu comanda vrăjitorul, și ridică două degete.

Hangiul înclină din cap și plecă să aducă mâncarea. Ne-am așezat la masă, eu cu spatele la perete, și Nevery închizându-mi drumul spre ușă.

- Ei, băiete, băiete... spuse vrăjitorul, scoțându-și pălăria.

În lumina puternică i-am văzut ochii negri și barba, părul, sprâncenele, toate argintii, cărunte. Sub pelerina sa cenușie-închis, purta pantaloni negri și o tunică neagră, cu guler de catifea, și o vestă neagră brodată, toate cam ponosite, ca și cum odată, de mult, ar fi avut mai mulți bani decât acum. Și-a sprijinit de masă bastonul cu cap aurit.

- E o noapte rece și ploioasă pentru călători, nu-i așa?

O noapte rece și ploioasă pentru oricine, îmi spuneam. Am aprobat din cap.

M-a privit. L-am privit și eu.

- Și totuși, pari destul de sănătos, zise el, ca și cum ar fi vorbit de unul singur. Nici un semn de boală, după câte văd.

Semne de boală? Ce tot zice acolo?

- Și totuși, nu mi-ai spus încă numele tău, adăugă.

Și nici nu aveam de gând să i-l spun. Am dat să mă ridic.

Nevery deschise gura ca să mai adauge ceva, când hangiul ne-a adus mâncarea și ne-a pus dinainte farfuriile pline.

Cotletele de porc erau fragede și crocante, cartofii pluteau în unt, cu urmele fine de piper negru pe spatele lor. Hangiul se întoarse în scurt timp ca să adauge o farfurie cu plăcinte pline de semințe și acoperite de o ploaie de zahăr pudră. Vrăjitorul zicea ceva acolo, dar nu-l auzeam. Am ridicat furculița și am spintecat un cartof. L-am lăsat să se înece în untul topit și am luat o înghițitură foarte mare.

- Ziceam, și vrăjitorul mă privi țintă, că piatra mea magică te-ar putea ucide, băiete, foarte curând. Chiar mă mir foarte că așa ceva încă nu s-a petrecut.

Am înghițit în sec. Înbucătura mea din cartof alunecă pe gât precum un calup de plumb și i-am auzit ecoul când a căzut în stomacul meu gol.

Să măucidă? Piatra magică m-ar putea omorî? Mi-am strecurat mâna în buzunar. Apoi m-am privit cum scoteam piatra. Stătea în palma mea ca o bucățică de noapte bine șlefuită.

Abia ce am clipit, că piatra se umflă și o noapte neagră și grea îmi umplu mâna, și din ea sclipeau raze de foc. Undeva departe, îl auzeam pe hangiul țipând. Vrăjitorul își apucă bastonul și sări în picioare.

Căldura pietrei din mâna mea se preschimbă în gheață. Apoi piatra se făcu și mai mare și, în ciuda efortului meu de a o lăsa jos, se ținea scali de mine. Greutatea ei de gheață crescuse și se mări până mă cuprinse cu totul și mă târî într-o adâncitură neagră, în care vânturi mă străpungeau cu ace de gheață tăioase și urlau cu o voce ce-mi bubuia în oase.

Am reușit să tai cu privirea întunericul ce mă biciuia.

Îl deslușeam pe vrăjitorul Nevery în fața mea.

- Spune-mi numele tău! îmi strigă.

Am clătinat din cap. Vântul șuieră și mai tare și-mi străpunse cu gheare de gheață părul și hainele.

Nevery urlă din nou; cu greu îi mai puteam auzi vocea, acoperită de vânt:

- Dacă nu-mi spui numele tău, prostule, nu te pot salva!

Vântul mă biciuia tot. Curenți reci izvorau din piatră, apucându-mă cu degete de gheață, trăgându-mă înlăuntrul ei, dar m-am opus cu tărie și i-am țipat numele meu:

- Connwaer!

Auzeam, ca în depărtare, vocea puternică și gravă a lui Nevery strigând numele meu, laolaltă cu alte cuvinte, o formulă magică. Apoi i-am simțit mâna, fermă și caldă, strângându-o pe a mea și luându-și piatra înapoi.

Vântul se stinse. Aerul era mai cald. În jur, liniște cu totul.

După ceva timp, am deschis ochii și m-am regăsit, întins pe podeaua de lemn a hanului, cu focul scăpărând în vatră. Nevery așezat la masă, mânca ultima bucată de plăcintă. S-a șters la gură cu un șervețel și apoi s-a lăsat pe spate în scaunul său, privindu-mă.

Piatra se făcuse nevăzută.

- Măi, măi, măi, zise el, cu ochii sclipind. Piatra mea magică ar fi trebuit să te ucidă din clipa în care degetele tale au înșfăcat-o hoțește. Dar uite că nu te-a omorât. Și pentru că nu ești încă dus, persoana ta mă interesează.

Am clipit ușor și m-am pus din nou pe picioarele tremurânde. Pe masă, mă aștepta farfuria mea cu friptură și garnitură de cartofi. Și mai era și plăcinta de fructe pudrată cu zahăr. Apoi aș fi putut să fug. Nu mă putea prinde. Țuști spre ușă și gata, eram înapoi pe străzile povârnite ale orașului

Wellmet. Dar n-am fugit. Pentru că vrăjitorul era interesat de persoana mea.

Drept e că eu și mânuțele mele iuți facem la un loc un hoțoman pe cinste. Dar cred că voi fi un vrăjitor-ucenic și mai bun.

Întors după căderea nopții în orașul ăsta blestemat. Nemernicii de gardieni au încercat să mă aresteze. Temnița mă înghite dacă mă prind aici. Folosit vraja remirrimier, ocolit gardieni. Nevoit să mă refugiez pe Coasta de Apus, în vestul râului.

Primejdios loc.

Alungarea din Wellmet, îndelungat chin, călătorit din oraș în oraș, pierdut manual, puterea magică scăzută. Nu ar fi trebuit să mă întorc dacă nu primeam scrisoarea de la Brumbee.

Dragă Nevery,

Știu că în clipa în care ai plecat ai jurat să nu te mai întorci în Wellmet, dar în oraș se petrec lucruri cumplite. Am urmărit cu atenție nivelul de magie și am descoperit un lucru foarte îngrijorător. Nivelul magiei în Wellmet e în declin. Și așa e de ani de zile, dar de curând nivelul a căzut brusc și alarmant, iar noi, maestrul, nu putem descoperi nici o cauză. Ducesa, firește, nu ne este de ajutor. Trebuie să te întorci și să ajuți orașul în aceste vremuri de criză. Te rog, nu dezvălui nimănui faptul că ți-am scris.

Zău așa, Nevery, habar nu am ce să fac. Trebuie să ne ajuți.

Cu sinceritate,
Brumbee, Maestru,
Decanul Academiei Wellmet

În scrisoare nu spune că am fost alungat din Wellmet de douăzeci de ani. Așa e Brumbee, tipic pentru el. Omul e prea îngrijorat ca să se mai gândească și la urmările rechemării mele în oraș.